

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:

на пів рік . . . 20 кор.
на рік . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

пів рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на рік . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАНА

»Вареш ми очі і душу ми вареш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Руслашових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділей і руских свят о 5^{1/2} год. пополудня.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Дамбровского (Хорунщина). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Реклямації неопечатаніє вільні від порта. — Оголошенє звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надєсланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки.

Дальші зміни в спільнім міністерстві.

(X) Могутній вплив мадарских політиків не вдоволив ся пожертвуванєм гр. Голуховского, а потягнув ще другу жертву, міністра війни Пітрайха а як звіщають, домагає ся ще й третьої жертви, спільного міністра скарбу, бар. Буриана, котрий яко зять Феєрварого є оссружною для независимців мадарских личностю.

Пітрайха вважають загально яко визначну силу війскову, так що він був між кандидатами на шефа генерального штабу вичислюваний. В останній сесії делегаційній здобув він собі велику прихильність Мадярів далекосяглими уступками що до языка коменди і що до спільности армії, одначе в тих справах посунув ся в своїх приреченях в користь мадарских домагань так далеко, що викликав в австрійских кругах велике невдоволенє. Як запевняють, архієп. Фердинанд був вельми невдоволений сими уступками, а в останних часах також причинило ся невдоволенє успіхами дальматиньских маневрів до захитаня становища Пітрайха.

Одначе мимо далекосяглих обіцянок коштом языка коменди і спільности армії в користь Мадярів не міг Пітрайх удержати ся на своїм становищі, бо опинив ся перед нездійснимостю тих обіцянок і се приневолило єго зложити свій

уряд в руки монарха. Австрійські круги можуть бути вдоволені тим, що обіцянки не будуть переведені і що уступив сей, котрий на далеко пішов в тих обіцянках, але тут знов проявив ся могутній вплив мадирский, котрий вимагав за недодержанє нової жертви. Для Австрії є се невідрадною проявою, що такі зміни відбувають ся мимо неї і без єї впливу і длятого велике значінє має для будучини австрійської політики не так сама інтерпеляція, яка вийшла з поміж німецких сторонництв державної ради в справі увільнення гр. Голуховского і Пітрайха, як відповідь дана на єї інтерпеляції міністром-президентом бар. Бекком.

Міністер-президент заявив, що австрійске правительство знало добре про сі зміни і боронило так само свого становища як угорске.

Австрійській державній радї прислугує неперечно таке саме право, забирати голос в справах заграничної політики, як і угорскому соймови і тут також зазначити свій вплив. Одначе доси звичайно лише угорский сойм користував ся у великих розмірах сим правом, угорські міністри являли ся все на сесиях делегації і зазначували свій вплив.

Пора, щоби й австрійска державна рада покористувала ся прислугуючим їй правом, бо доси здавало ся, що се дійсно заборонено підносити тут питання про заграничні справи.

Останні події дали до сего державній радї добру нагоду, лише в тім похи-

били австрійські політики, що порушили ті справи в палаті аж тоді, коли они стали довершеною подією, так що не оставало їм нічого иншого, як виводити жалі з того поводу.

Державна рада повинна отже заздалегідь запобігати і тоді забирати голос, коли ще пора зазначити і перевести свій вплив. Не сумніваємо ся, що склад нової державної ради буде значно инший і що тоді не лише в посольській палаті але й в делегації з більше рішучим голосом буде зазначене становище і інтереси австрійські і домаганє австрійского впливу на заграничні справи.

Міністер-президент бар. Бек додав до своєї відповіді на інтерпеляції заяву, котра містить в собі в коротких словах поясненє заграничної політики. Бар. Бек сказав вправді, що напрям заграничної політики остане давний, але вже та сама обставина, що австрійский міністер-президент заговорив в палаті про заграничну політику, є відрадною проявою, що зриває з дотеперішним становищем, котре не позволяло доторкувати ся того питання. Напрям і основи заграничної політики остануть неперечно незмінені, але не сумніваємо ся, що новий керманіч здобуде для монархії затрачений вплив в заграничній політиці, а так само, що й австрійска державна рада здобуде для себе в тих справах приналежний їй вплив.

Русалкова вода або поезія.

(Підручник для молодих поетів)

(Дальше).

Рими є мужеські і женські: Бик—рик, гук—стук, віл—стїл, гусь—Русь — такі рими називають ся мужеські, а корова-здорова, дівчатко-телятко, хлопчина-фартушина — такі рими називають ся женські. Добре є, перемішувати мужеські і женські рими, тогди «русалкова вода» має ліпший смак.

Рими можуть бути складані і з двох слів і з фальшивими виголосами, як впр. Пачовського:

Тай я вже знаю, звідки то —
на крилах носять золото.

А я напавду видїла —
вода золочена була.

Дівчина, як ластівка,
дивить ся на козака.

А можна також і зовсім не зважати на рими, в. пр.

Як погляну я на тебе,
рве ся серце в грудях,

як погляну в твої очі,
потопав в мріях!

(Альманах „На шляху“, 47).

Се можна собі дозволити особливо у таких пригодах, як от ся, коли поет у чімсь потопав і щось у нїм рве ся. Тоді, звісно, чоловікови не до римів.

Ще одна приклад для науки:

І сьвіт завмер би й став поганим
і людем був-б ворогом,
що навіть Бог на небі синім
зрік бись бути Богом.

(Тамже 82).

В таким тяжкім припадку, де навіть сам Бог зрік би ся бути Богом, очевидно все одно чоловікови, чи: ворогом чи ворогом, тим більше, коли поезія взята живцем з польського.

Таких римів, як: лопата—мотика, коцюба—паланиця, весна—кальоші раджу не вживати, хиба, що поет нагороджує нам ті промахи якоюсь дуже патріотичною або гуманною думкою і страшними словами.

§. 2.

Строфа.

Один рядок поезії може бути дуже довгий (в. пр. сексаметер), але може бути і ду-

же короткий і складати ся лише з одного слова або з двох. Приклад:

Не верне,
Пропало
давнєє коханнє:
Химерне
Зівяло, —
остало риданнє.

(Франц Михайлів).

Се скорочуванє одного рядка може дійти так далеко, що по просту не дає ся ніяких слів, лише самі точки: або зірку * — і то має також велике значінє в русалковій воді. Часом такими точками можна сказати сто разів більше, як словами, і тому поети повинні уживати їх як найбільше. Приклад:

Випив, випив гарний хлопець,
Пяний вхопав ся ліхтарні

Кілька рядків один за другим дають строфу. Складати строфки вільно, як хто хоче і тому я не буду більше над тим розводити ся, бо не потрібно.

Подаю лише для прикладу одну вірцеву ліричну поезію в новішій стилі, аби показати, що вся сила в короткості:

Ми були в двох:

3 подорожи до св. Землі.

(Дальше).

Єрихон 16. вересня 1906.

Сонце зайшло за Єрусалимом. На чистім небі сьвітять численні звізди, але їх сьвітло більше ярке і миготить більше, бо воздух густійший. Професор, який так гарно знав ся на зьвіздах, не може вгадати ані одного їх укладу. В половині висоти гори посту Христового є монастир, звідки показує ся, то зникає ярке червоне сьвітло. Монахи видко знали о нашім приїзді до Єрихону, то дають знати о собі. По другій стороні Йордану тягнуть ся гори. Дзвонять. Се знак на вечеру. В готелі Йордан заставлено столи, однак всі нараз не можуть помістити ся. Дали на дно тареля солену воду за зупу, тай кусник мяса. За 1 К мож було дістати фляшку німецького пива або вина. Около півночі прибуло еще кількох паломників.

По вечері подано в російськім приюті самовари з чаєм, чого не мали розміщені в готелях. Одні балакали при чайку, а другі пішли спати, бо о 2. год. в ночі треба вибирати ся над Йордан. Ще не заснули ми добре, а тут вже кличуть вставати. Всі збирають ся коло готелю Йордан, бо звідси є відїзд. Кождий має сїсти до тої самої повозки, якою приїхав з Єрусалиму. Се було неможливе, бо Араби ласі на бакшіш, брали першого ліпшого, який на се згодив ся.

Їдемо помало, бо темно на дворі, аж чорно, а з 70 повозок ледви 4 має засьвічені ліхтарні. «Ассєб» і «ялла» чути що хвиля. Нараз стають всі, бо змилили дорогу і вїхали над яр. Коли віднайшли дорогу, наганяють коні, хотяй повозка що хвиля перекиляє ся то в одну то в другу сторону. Хто був еще силячий, очунав зі страху і трястя.

Булисьмо переконані, що Йордан не далеко, а тут їдемо, та їдемо. За Йорданом показало ся червоне сьвітло. То напевно сьвітить ся в якійсь хатині. Сьвітло ширшає. А! се може так, як вчєра вечером, пускають сьвітла. Все зникло,

Ти була рожа,
А я був мох.
Я все дивив ся в гору
І цілував твою кору.

§. 3.

Мова.

Від простих людей, що не виробляють русалкової води, треба вимагати без милосердя, щоби знали мову і граматикку єї. Поети є увільнені від того обовязку, бо нема сумніву, що проклята граматика часом вяже їх фантазию і не дає зробити порядного вірша. А вони, як люди, що провадять людскість, що сягають думками далеко дальше, як ми, не мають найменшої потреби вязати себе якимись граматичними дурницями. Отже воно все в порядку, коли читаємо: без гніви — до риму: сьпиви, замість без гніву, або: Ов, ти не скинув свій мужицький стрій (Пачовський) — замість: свого мужицького строю; або: поїдете на нїм, як по ягню зам. по ягнати (що се за їзда по ягню?) — і т. п.

Натомісь вільно поетам видумувати нові слова або уживати незвичайних. Подаю кілька прикладів з ліпших поетів:

Звелич глумливу твар свою розлукавлену, розпав ся валявою, розточити ся раменами, плазуючий люд, обхмарити, розжар, розтужити, заснув сніповіч, обжемчужити росю,

аби за хвилю знова показати ся, але вже троха висше. Се був місяць. У нас, коли місяць сходить, видко наперед сьвітло на небі, а тут вже половину місяця видно, а ясности на небі нема. Дятого не мож було ніяк вгадати, що червоне сьвітло се пузате личко симпатичного українського молодика.

Стало яснійше, так що вже видко було корчі. Нараз зїзджаємо стрімко в долину в береги Йордану. По обох сторонах велика зелена тростина, а колеса грязнуть в намулі. За хвилю станула повозка під шопою, де вже стояли інші.

Поспішилисьмо подивити ся на ріку. При березі стояв човен, вода мутна пливе спокійно, а над берегами гущавина. Тут мало бути місце, де св. Іван крестив Христа. Над берегом є домок, до котрого входить ся а властиво лізе ся по сходах, не сходах а по драбині. Старші не могли видрapati ся і до половини. В хатині був базар всяких дрібничок на памятку.

Араби розпалили огонь і грїли ся. Десь далеко чути було ревіне гїви а може шакаля. Зачало розвиднювати ся. Уставлено престоли над берегом, осїбно для Русинів, а осїбно для Поляків. По раз перший відправляли тут католицкі Українці соборну службу Божу. Сонце зачало вже припикати, коли Митрополит зійшов до човна і осьвятив воду в Йордані встромивши в ріку тричи воскові сьвічки. Люди пхают ся і наповняють фляшки. Владика перестерігає перед можлигим рознесенем заразків дурі з нечистою йорданською водою, виходить з човна і осьвечує горячу, переварену воду в бляшаних пушках. Стиск як при керниці у Львові на Йордан. Користають з того Араби і роздають сьвячену воду лиш тим, котрі дають бакшіш.

(Дальше буде).

3 державної ради.

На початку засїдання палати панів між іншими інтерпеляціями і внесеннями

розбуявілі жита, кручоволоса дївчина, груди горносталі, обтернати, обсьлюзити, розбільна пісня, синя туга і т. и.

З поетичних прикрас можна уживати ще старосьвітських порівнань, н. пр. дївчина — як калина, сонце, зоря, голубка, але й живі не годять ся ще казати: моя мила, як ворона, сорока або сова. З більшим успіхом уживають тепер порівнань не зовсім певних і ясных, н. пр. у Пачовського:

Чи чувш, як серце кигоче,
а слїз вже нема до розплачу.
В тебе на устах ще сьміх,
позолочений оріх (?),
ще не тиканий.

Лїс шумить від яру на ялну яру,
Явір підгризає з корня горносталі;
Через поговори нам пішлось на горє,
Ми „собі не пара“ — людям щастя

[жаль!...
Тут особливо над тим нещасним явором чи горносталем можна довго думати і не здогадати ся, о що йде. В русалковій воді се виходить дуже гарно, таємничо.

(Конець буде).

поставив пос. Абрагамович внесенє в справі сейчасового приступленя до другого читаня проєкту закона про реформу ґрунтових книг в Галичині. Відтак палата приступила до дальшої генеральної дискусії над удержавленем Північної залїзниці. По довшій промові пос. Колішєра заняв слово міністер залїзниць Дершата, який зазначив, що намір зміни угоди на підставі поновних переговорів є виключеною річию і колиб знов чекати еще 7 літ на нові переговори, то се була би гра газарду. З другої сторони після всякої правдоподібности мусїла би держава заплатити більше чим тепер. Опісля обговорює справу викупуна в дорожї процесу і висказує гадку, що примусове удержавленє мало би, поминаючи неприємність провадження процесу, також під грошевим зглядом сумнівий ефект. На підставі обчисленя, яке міністер на випадок обнятя залїзниці з днем 1. сїчня 1907 предкладає палаті, приходиться до такого вислїду, що загалом погляди меншости і більшости рїзнять ся межі собою о суму 60 до 70.000 корон річно.

Щоби ся сума мала усправедливлювати потребу непевного процесу і опізнєне будь що будь дуже важного ефекту, міністер сумніває ся. Не каже, щоби угода була ідеальна, однак в кождім разі є ліпша, чим все те, що могло прийти на єї місце, навіть колиб нині розпочати нові переговори. Коли взагалі є бажанє зачати політику удержавленя і зїрвати з мішаною системою, коли є стьвує пересьвідченє, що треба розпочати від удержавленя Північної залїзниці, то жертва, яку понесе ся, є мала. Міністер просить о принятє предложєня. (Оплески).

По промовах пп. Кіндермана, Данєля, Брайтера, Патая замкнено дискусію на внесенє пос. Грубого і вислухавши промов генеральних бесїдників Гінтера Кафтана та справоздавця Шуклія, приступлено до подрїбної дискусії. Внесенє меншости предложєне пос. д'Ельвертом відкинєно і по коротких дискусіях при артикулах предложєня ухвалєно всі 12 артикулів, а відтак саму угоду і комісійні резолюції. Опісля прийато предложєнє в третім читаню.

Прийато наглість внесенє Ончула, щоби зараз радити над справозданєм залїзничої комісії про будову льокальної залїзниці з Триденту до Малч, а відтак ухвалєно дотичний закон у всіх трєх читанях.

На сїм перервано наради до вївтірка.

Політичні вїсти.

Зміни в австро-угорськім спільнім правительстві не проминули безслїдно. Єще завсїгди остало ся досить материялу до дальших угорських інтриг. Дневники нереповнені коментарями на сю тему, а між іншим доносять, що невдовзі подасть ся до димісії і одержить єї також спільний міністер скарбу бар. Буриян, котрий яко зять бар. Феєрварого не є личностию, симпатичною угорській коалїції і тому порішиє вицофати ся до приватного

життя. — Також приповідають недалекий конфлікт з причини заіменованя міністром війни ген. Шенайха, який вже при своїм вступі, в парламентарне жите наразив ся Мадярам своїм отвертим осудженем мадярского сепаратизму. Тепержеж мін. Шенайх оголосив в Pest. Lloyd-і рід своєї програми, в якій каже, що буде намагав ся перевести всі завдання свого попередника. Дотичило се очевидно головню справи збільшеня контингенту рекрута, на який не хотіли Мадяри згодити ся супротив Пітрайха, задля чого він і уступив. Огже мадярская праса відповіла зараз, що ані правительство, ані парламент не допустять до переведеня сих завдань, а деякі чинники намагали ся представити, що заміщена в «Pester Lloyd-і» програма генерала Шенайха не є правдива. На се помістив міністер війни слідуочу заяву в N. W. Tagblatt-і: Мої вискази віддано в Pester Lloyd-і зовсім точно, обстаю при моїм становищі і буду старати ся о переведеня програми, яку я начеркнув в моїй розмові. Уважаю ще не на часі подрібно обговорене квестії.

По сій заяві конфлікт видає ся необхідним, хотяй отверте і щире поведене, яке ціхує всю діяльність ген. Шенайха повинно збудити довіре в підозірчивих Мадярах. Та они вже винюкали собі притоку і на разі підносять рекримінації, чому ужито виразу Reichskriegsminister при номінації ген. Шенайха, коли він урядово називає ся на Угорщині «спільний міністер війни».

В наслідок культурної борби у Франції збула ся переміна в лоні правительства. Президент французского кабінету, Саррієн, подав ся до димісії, а як то звичайно буває в подібних случаях, пішов за ним цілий кабінет. Уступлене Саррієна спричинили соціялісти, які на вість, що правительство бажає найти якийсь modus vivendi з Ватиканом порушили всі пружини, щоби Саррієна повалити. Спадщину по нім обійме значно від него радикальніший Клемансо, котрий яко бесідник і політик займає серед нинішних французских міністрів перше місце. Як в Парижі надіяли ся, криза не потривала довго, бо Клемансо зложив скоро лісту нового міністерства, лише тека міністерства колоній не єстаточно обсаджена. Склад нового кабінету є слідуочий: Клемансо справи внутрішні і президія, Пішон справи заграничні, Бріян міністерство просьвіти, Кейльо скарбу, Пікар міністерство війни і Томзон маринарка. Всі говорять, що кабінет Клемансо буде о много радикальніший від дотеперішного а дотичить се особливо церковної справи. Клемансо вже від 30 літ є членом парламенту, належав все до радикалів і був сего часу пострахом всіх французских міністерств.

Н О В И Н К И.

— **Календар.** В неділю: руско-кат. Лукіяна; римо-кат. Сим. і Юд. — В понеділок: руско-кат. Льонгина сотн.; римо-кат. Наркіза. — Вівторок: руско-кат. Андрея, Осії прор.; римо-кат. Клявдія, Марк.

— **Є. Ексц. Митрополит Шептицький** посвятив вівторок церкву в Містках коло Щирця,

в середу вернув до Львова і остане ту довший час. Виїде лише в днях 12. і 13. падолиста на конференцію галицких єпископів до Перемишля.

— **В Яворові** буде концерт бандуриста Ги. Хоткевича дня 28. с. м. в сали «Sokol а».

— **Дирекция «Народної Гостиниці»** просить нас о повідомлене всіх інтересованих, що хотіли би підчас зїзду Русинів з нагоди зборів «Торговлі» та «Просьвіти» у Львові знайти захист для себе в її комнатах, аби в час зголосились з замовленнями на комнати зподанем своїх вимогів, бо доси вже майже половина готелю є замовлена.

— **Про православне духовенство в Росії** подав «Новгор. єпарх. вістник» не дуже прихильну нотатку. «Я приглядав ся — пише автор — католицькому сьвященникови при богослуженю в церкві і при відправлюваню треб. Бог знає, що у него на душі, але на вні видко було у него глибоку побожність. А у нас межі духовенством находять ся люди, що не уважають за потрібне укривати розсіяне при відправі богослужень. Возьмім наш хрестний похід до хутиньского монастиря. Подумайте лише: збирає ся наряд чи не з цілої губернії. Належало би старати ся, аби у богомольців викликати побожний настрій. А у нас що? Гляньте на той поспіх, через який слабші особи не в силі гонити за процесією і остають взадї. Гляньте на духовенство! Один псаломщик іде хідником, коли він має йти коло образів. Другий йде зі знакомим і розмовляє. Сьвященники йдуть також парами і зовсім свобідно ведуть між собою розговор цілу дорогу. То само дїє ся при інших хрестних походах. Подивіть ся на похорони. Йде за покійником один сьвященик — то добре, але тому, що не має з ким розмовляти. А йде двох-трох, то і завела ся вже бесіда. Нарід дивить ся і гіршить ся». Далше автор наводить для порівняня, в якою набожністю поводить ся при таких нагодах католицький сьвященик і кіначить: «Наша церква переживає тяжкі часи і в-требує конечної реформи у всіх наурямах».

— **Опришки.** Недавно доносили часописи, що заволоки в Росії розбивають торговлі по містах західної Галичини, убивають і ограблюють людей по дорогах. Тепер то само маємо у східній Галичині. Коло Чесанова утворила ся ватага опришків, зложена з самих утікачів з Росії, котрі не мають з чого жити, і обкрадає селян в білий день. Подібну ватагу розбила жандармерія в околицях Городка. Доси спіймано Івана Мосовского, Хризанта Дондика, Антона Гримака, Ксєню Зелінську і Дорку Гримакову. До тої ватаги належало ще більше російских заволоків. Опришки крали і розбивали по селах і дорогах в околицях Городка, Рудок, Комарна, Судової Вишні, Мостиск, Самбора і Долини. На слід опришків наведено жандармерию ограблене Жила Озвїша коло Рудок.

— **Кацапський зїзд.** З провінції присилають нам на показ «приглашеніє», яке «совіт» розіслав до «кацапов» запрошуючи їх на довірочний зїзд мужів довіря дня 2. падолиста о 10. год. рано в «Народнім Домі» у Львові. Програма зїзду буде така: 1) Звіт з діяльності «Народнаво Савета» від послїдного зїзда мужів довіря с. в 2. лютого 1903. р. 2) Політичне положенє галицкої Руси. 3) Реорганізація «русско-народной» партії на основах широких мас селяньских. 4) Вибір краєвого виборчого комітету. 5) Вибір «Народнаво Савета». 6) Утворенє народного фонда. 7) Внески учасників зїзда. Кацапека кириця влізла і ту, бо зїзд назначено саме на той час, коли будуть відбувати ся заг. збори «Просьвіти», а може се з нагоди загальних зборів «Народної Торговлі», котрі будуть того самого дня пополудни?

— **Палії.** Се є, так сказати би, публичною тайною, що по місточках а декуди також і по селах знаходять ся такі спекулянти, котрі заасекуровавши добре свою часто драгтнву хату і не мають богато до страченя, сами такі підпалюють ся, щоби заробити на асекурації

і публичній добродійности. Що так є, показало зловненє в Гошові долиньского повіта палія, котрого наймали того рода спекулянти, щоби він їх підпалював. Про се так доносять в долини: Від кількох вже літ бували в Долищині пожежі, котрих причину годї було вислідити. Горіло у Велдїжї, в Мизуни, Вигодї, Пацикові і т. д. Лиш случайно стало ся, що по довгих пошукуваннях зловнено палія. Кілька днів тому назад жандарм, патрулюючий в ночи на дорозі з Княжолуки до Гошева, придержав якогось Сеня Ільчишина в Гошева, котрий віс три гуски вкрадені в Вигодї. При особистій ревізії у арештованого знайдено при нім ключе і інші пальні матеріяли а крім того Ільчишин ще й признав ся до цілого ряду підпалів в долиньским повіті а також зізнав, що дня 21. вересня с. р. підпалив в Лєній коло Ілемя дім належачий до кв. Любомирского, в котрім мешкав Негемія Дікмав. Також признав ся Ільчишин, що в 1903. р. дня 5. жовтня підложив огонь у Вигодї, за що єму заплачено. Від того огню згоріло тоді двацять і кілька будинків обезпечених в краківским товаристві асекураційнім. Ільчишина замкнуто в арешті і розведено судове слїдство, котре вже викрило кілька осіб, підозріних о участь в підпалі; то переважно люди, котрі заасекуровали були свої будинки в згаданім товаристві. Суд в Долині веде дальше слїдство.

— **Вістки з півн. Америки.** В Нентікок, Па. забив в майнах вибух газу гірника Мартина Повальского на смерть, а Михайла Вавжицкого поранив тяжко. — В Juniataville, Ра. згоріла дня 30. вересня с. р. шахта, не знати з якої причини. Єще в суботу в день робили там, а в вечер о 8-мій годині зачало горіти. Всі заколи є попсовані і хто знає, коли зачнуть робити. Около 300 людей, по більшій часті галицких і угорских Русинів утратило роботу. Страти величезні.

— **Чин пияка.** Властитель реальности в Коломиї, Н. Оніщук, справляв дня 14. с. м. своєму синові учителеви народної школи в Коломиї, весіле. Перед єго домом зібрала ся товпа непрошених гостей і кадала камінєм у вікна. Розлючений і пивий Оніщук вибіг з ножем на двір, наслідком чого галабурдники розбіглись. Саме в ту пору переходив шевський челядник Мельничук і на него кинув ся Оніщук, завдаючи єму ножем смертельну рану в бік. Мельничук упав на землю а тоді Оніщук потягнув єго ножем по шиї і нещасний челядник погіб на місци. На другий день Оніщука та єго сина арештовано. Причиною всего лиха було очевидно пиянство, бо тверезий чоловік не знати як гнівний не зарівав би чоловіка в так сьвяточній для него хвилі, як вінчанє сина.

— **«Тринайцятна».** Е. Джонс подає в вересневім числі «Chamberes Journal» цікаву розвідку про походженє забобонного значіня числа 13. Після єго дослїдів сей забобон дуже давний і походить від отсеї легенди: Одного разу пирувало за сьвяточним столом дванайцять скандинавских богів. На раз зявив ся і непрошений гість, бог зла і знищеня Льокі і зажадав для себе місця за столом; се нарушило мирні розмови. Сей тринайцятий, непрошений гість зачав «пукати собі гудза» з богом миру Бальдером і прострїлив єму стрілою серце. — Ся легенда дуже розповсюднила ся між північними народами, ще заким познакомили ся вони з християнством і євангелиєм, де говорить ся про тайну вечеру 12 апостолів і 13 Христа. Числа 13 бояли ся дуже на сходї; в середнім віці почав страх минати, головню в Італії і то з неаби якої причини. Др. Форґес звернув увагу на латинські стихи, вигравіровані в мармуровій плиті на вежі tricladium pauperum на горі Сєлюїс. В тих стихах говорить ся, що папа Григорий Великий накривав що ранку стіл для 12 бідних; одного разу сів і сам Христос яко тринайцятий до стола. Від того часу — пишуть ті стихи — уважають в Італії 13 щасливим числом. Але у Франції та Англії ще в 19-ім віці панує се сувєре; так не сьміє в Англії н. пр. при стол

